

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ ὑπουργεῖον Τρικουπῆ ἦτο μουλάρι φορτωμένο δύο κόφαις. Εἰς τὴν μίαν κόφην ἦτο γραμμένη ἡ Κατάρρησις τῆς δεκάτης, εἰς τὴν ἄλλην ἡ Ἑλλάττωσις τῆς θητείας.

Τὸ Μουλάρι αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ καὶ μὲ τῆς δύο κόφαις τοῦ τὴν πόρτα τῆς Βουλῆς, ἥτις καὶ δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη· ἐπειτὰ ἡ κόφαις τοῦ μουλARIOῦ ἦσαν ἀπὸ τῆς πελωριώτεραις ποῦ μπορεῖ νὰ γίνουιν.

Τὸ ἓνα τὸ παραθυρόφυλλο τὸ κρατοῦσε ἡ συμπολίτευσις, τὸ ἄλλο ἡ ἀντιπολίτευσις. Πρὸς τὸ μέρος τῆς συμπολιτεύσεως ἦτο ἡ κόφα ποῦ ἐφορολόγει τὰ βώδια, τὴν ὁποῖαν καὶ ἄφησαν νὰ περάσῃ μ' ὅλαις τῆς καθ'αὐτὸ μάγκικαῖς σκουντιαῖς ποῦ τῆς ἔδωκαν ὁ Κουμουνδούρος, ὁ Οἰκονόμου, ὁ Σωτηρόπουλος.

Ἡ ἄλλη ὁμῶς κόφα τρίβεται ἀπάνου σ' τὸν Βαλτινὸ, τὸν Μαυρομιχάλη καὶ τὴν ἄλλη ἀντιπολίτευσι, τρίβεται, ξανατρίβεται, ἐπὶ τέλους ὑποχωρεῖ καὶ πέφτει ἐξω.

Καὶ μπαίνει τὸ μουλάρι τοῦ ὑπουργείου Τρικουπῆ μὲ μόνην τὴν μιά του κόφα.

Ὡς τώρα ἔλεγαν ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς μας εἶναι μουλάρι σ' τὸ πείσμα· δὲν ξεύρομεν ἂν εἶναι κάπου ἄλλου μουλάρι, ἀλλ' ὁ μύθος τῶν **δύο κοφῶν** ἀπέδειξεν ἡ ὅτι ἐν γένει τὸ ζῶον αὐτὸ δὲν ἔχει πείσμα ἢ ὅτι ὁ κ. Τρικουπῆς εἶναι παλχομούλαρο.

Λέγουιν ὅτι εἰς τὸ ναυάγιον τῆς μιᾶς κόφας συνετέλεσε πολὺ καὶ ἓνας μεγάλος **μούλαρος**, ὁ ὁποῖος ἔβαλε ῥάχη εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, ἐναντίον τῶν δογματῶν τοῦ δεινοῦ συνταγματολόγου Ἑρσκιν Μαίην, λέγοντός ποῦ, δὲν ἐνθυμούμεθα ποῦ, ὅτι τὸν μούλαρον οὐ δεῖ ἐπεμβαίνειν οὔτε ἐπιβαίνειν τῆς Βουλῆς, διότι τοῦτο καλεῖται ὑπὸ τοῦ ἄλλου συνταγματικοῦ ζωολόγου, Δζὸν Στιούαρτ Μίλλ, **παρὰ φύσιν** συνταγματικὴ ἀσέλγεια.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρῃ κἀνεὶς αὐτὸν τὸν μούλαρον, νὰ τοῦ βγάνῃ τὰ δόντια;

Ξεύρετε ὅτι τὰ ὑγειονομεῖα ἐπιθεωροῦν τὰ χαρτιά τῶν πλοίων, διὰ τὸν φόβον μήπως, ἀνεπιθεώρητα, μεταδώσουιν εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα προσορμίζονται, κἀνεν μεταδοτικὸν μόλυσμα.

Ὁ ὑγειονομοσταθμάρχης Κουμουνδούρος μὲ ὅλην τὴν ὑπαλληλίαν του — τὴν ἀντιπολίτευσιν — δὲν κατάρθωσε νὰ δῇ τὰ χαρτιά τοῦ πλοίου «Προῦπολογισμοῦ».

Ὁ κυβερνήτης Τρικουπῆς ἠρέσθη νὰ τοῦ τὰ δείξῃ ἀπὸ μακρυὰ καὶ ἅμα ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ νὰ τὰ ὀδῇ ὁ ὑγειονομοσταθμάρχης, ἠρέσθη νὰ τοῦ πῇ.

— **Βρὲ οὐστ ἀπὸ δῶ πέρα!**

Ὁ ὑγειονομοσταθμάρχης ἦταν ἑτοιμος νὰ τοῦ τ' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ χέρι του, ὅτε **Μπαμπούλας** τις λέγεται ὅτι τοῦκανε τὸ μάτι καὶ ἐκρεμάσθη ὡς ἐκρεμές ἢ ὡς μακρὺ κολοκύνθι ἀπὸ τὴν δρᾶναν του ἢ τὸσον ἐπιδεξία ἐκείνη εἰς τὰς ἀρπαγὰς χεὶρ τοῦ ὑγειονομοσταθμάρχου.

Καὶ τώρα τί μᾶς φέρει τὸ πλοῖον «Προῦπολογισμὸς», τὸ ἀγνοοῦμεν. Εἴμεθα ἠναγασμένοι νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν

διαβεβαίωσιν τοῦ γιαιτροῦ τοῦ πλοίου κύρ Κωσταντῆ, τὸν ὁποῖον ὡς ἄλλον Ἰαπεκουάναν τὸν ἀκούομεν νὰ λέγῃ:

Τὸ καράβι

Εἰς τὸν λιμένα νὰ σωθῇ ὁπόταν δὲν προλάβῃ

Κ' εἰς τρικυμίας εὐρεθῇ, ἀμέσως κάμνει χύσι,

Καὶ χάνει μέρος μὲ σκοπὸν τὸ ἄλλο νὰ κερδίσῃ.

— *Καράβιμπος, ἀνέμιμπος, ἀφρόρουμ κυματόρου*
Τρικυμιάρτουμ ἄγκουραμ, σικούρουμ λιμενόρουμ.

Καὶ ὁ διαβεβαίων ἡμᾶς ἱατρὸς ὅτι δὲν εἶναι πόρκα τὰ χαρτιά του νὰ εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον φοβούμεθα μήπως ἀναπτυχθοῦν κρούσματα τῆς νόσου *Λομ-βαρδίτιδος*.

Μεγάλους ἀκούομεν καὶ ἀναγινώσκομεν ἐπαίνους διὰ τὰ ἄρθρα τῆς «Στοᾶς» ἐν οἷς ἀποδεικνύει ὅτι ἔλαβε μὲν 3000 δραχμαὶς ἀπὸ τὸ δημόσιον Ταμεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ πῇ ὅτι ὁ συντάκτης τῆς ἔζησε ἐπὶ ἐν ἔτος μὲ χρήματα τοῦ δημοσίου ἀπὸ **250** δραχμαῖς τὸν μῆνα, ἀλλ' ὅτι δυνάμενος νὰ λάβῃ καὶ παραπάνω δὲν πῆρε.

* Ἄν εἶναι ἔτσι — καὶ τὸ πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἔτσι — τότε καὶ ἡμεῖς συγχαίρομεν τῇ «Στοᾷ» ἐπὶ τῇ ὀλιγαρκείᾳ αὐτῆς καὶ τῇ γενναιοῖτητι μὲ τὴν ὁποῖαν, προσενεχθείσης αὐτῇ ὅλης τῆς χρυσῆς Ταμβακοθήκης τοῦ Δημοσίου Ταμεῖου, ἠρέσθη νὰ λάβῃ μίαν καὶ μόνην πρέζαν — **3000 δραχμῶν**.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ.

Μύρις' ἡ δάφνη· 'ς τοὺς ναοὺς Χριστὸς ἀνέστη ψάλλον
Χαρᾶς τραγοῦδι, ἀγάπη μου, ἀρχίνησε καὶ ψάλλε!

Βλέπεις χοροὺς, βλέπεις φιλιά;

Ἦλθ' ἡ γλυκεῖά μας Πασχαλιά!

Λουλούδια τῆς ἀνοιξέως 'ς τὸ μέτωπόν τους βάλλουιν

Καὶ 'ς τὸ δικό σου βάλε.

Χριστὸς ἀνέστη!... γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ μὲ πῆς καὶ τώρα;

Ὁ ἐν Χριστῷ μας ἄσπασμὸς ἐκ τρίτου δὲν θὰ γείνη;

Στάσου μὴ φεύγῃς τὸ φιλή,

Στάσου, μαριόλικο πουλί!

Ἦς τὰ χεῖλη μου ἡ φιλικὴ ψυχὴ μου τὰ πυρφόρα

Χειλάκια σου προσμένει.

Βλέπεις χαραὶς; Ἀκοῦς φωναὶς; Διὲ τὰ παιδιὰ τὰ ξένα,
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίᾳς φιλιοῦνται.

Ἡ Πασχαλιά δὲν σὲ κινεῖ;

Καὶ σὺ δὲν εἶσαι χριστιανή!

Σ' ἐνήστευσα τόσον καιρὸ, καὶ τώρα δι' ἐσένα

Τὰ μέλη μου κλονοῦνται.

Φέρε τὰ κόκκινα ταῦγά, κ' ἔλα νὰ κτυπηθοῦμε·

Ἐνα φιλή, ἂν νικηθῇς, 'ς τοῦ γέλοιου τὸ λακκάκι.

Πέσ' ἀπὸ κάτω μὲ τ' αὐγὸ...

Ἰδοῦ, στὸ τσάκισα ἐγώ!

Ὡ, ὦ, τὴν συμφωνία μας λοιπὸν νὰ μὴ ξεχνοῦμε!

Δὸς, δὸς με τὸ φιλάκι.

Τανταλίδης.